

at det er beregnet paa at bedrage dem, der kjøbe det. Sagen er nemlig den, at han skal kunne konkurrere med Andre og vise sine Kunder, at han kan levere ligesaa billigt Kram som de Andre, det er egentlig Sovefsagen. Det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds vilde absolut beholde Krammærkerne, fordi han mente, at Susslidsgjenstande der kunde blive solgte, men han glemte, at fordi vi ophæve Krammærkerne, ophører ikke dermed Retten til, at de stedlige Haandværkere eller Omegnens Bedoere kunne komme til Marked med deres Fabrikata og sælge dem der. Vi have Märkeder nok foruden, f. Ex. Kreaturmærkeder. I den By, hvor jeg bor, have vi kun eet Krammærke, men fem til jeg Kreaturmærkeder, ja, der er Marked hver Maaned, og der er saaledes Veilighed nok for Haandværkerne i Kjøbstaden og paa Landet til at fremvise og forhandle deres Susslidsgjenstande. Krammærkerne ere en Utting, saaledes som de have udviklet sig. De ere overfyldte med Otteskillingsboutiker, med Godtkjøbsboutiker, med Gøgl og Narrestreger, og det er ikke blot Kjøbstaderne, som ikke ynde disse Krammærkeder, men Landboerne ynde dem heller ikke, fordi det i Reglen kun er Ugdommen, som søger dem, og fordi det paa dem ofte ikke gaar saa sømmeligt til, som ønskes kunde. Jeg kan derfor ikke forstaa den overordentlig stærke Behøngen ved disse Krammærkeder. De have overlevet sig selv, de ere til Skade for de bestaaende sædelige Forhold, og de ere kun et Middel til at bedrage de Kjøbere, som komme til Markedet.

Formanden: Det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds har Ordet.

Ordf: Jeg frasalder Ordet.

Formanden: Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds har Ordet.

Winther: Jeg skal kun gjøre en ganske kort Bemærkning. Jeg kan ikke have videre at bemærke til den Maade, hvorpaa det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) bevarede mine Yttringer, som vedrørte ham, men jeg vil kun bemærke, at naar han mente, at jeg var uberettiget til at omtale, hvad der havde berøget Andre til at stemme for Bevillingen til Kjøbstadkommissionen, saa indskrænkede jeg mig til at omtale den Mening, der ligesom var bleven fremsat, f. Ex. af det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) i Dag; men jeg tror heller ikke, at jeg huster feil, naar jeg siger, at der allerede den Gang, da Sagen laa for, kom Yttringer om Kjøbstadkommissionen, der gif i lignende Retning. Jeg fra mit Standpunkt mente naturligvis, at det var ulykkeligt, at denne Kommission kom frem, men det

glæder mig at høre, at Kommissionen har sølt sig saa lykkelig og altsaa har været lykkelig, thi jeg under Alle at søle sig lykkelige. Jeg skal i Dvrigt ikke opholde Thinget videre, men der er et Spørgsmaal med Henhyn til § 9, som jeg endnu skal tillade mig at henstille, da jeg glemte det før. Jeg vil blot spørge, om det ikke er selvfølgeligt, at forsaavidt Personer saae Oversopreising i Senhold til den gjældende Lovgivning, da skal det her opstillede Forbud ikke gjælde for dem. Jeg for mit Vedkommende antager, at Spørgsmaalet maa bevares saaledes, at lige Personer, der have faaet Oversopreising, ikke lide noget Skaar i deres Udgang til Næringsdrift, men jeg skal tillade mig at henstille dette Spørgsmaal.

Tauber: Det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (G. Peterfen) fremkom med et meget livligt Forsvar for Forslaget om, at Krammærkerne skulle ophøre. Det indrede mig imidlertid at høre det ærede Medlem tale om, at Kjøbstaderne gjerne vilde være fri for disse Krammærkeder, da dog Forbuddet er dette, at 24 Kjøbstæder mod 13 have indstillet at beholde dem, og naar man tilmed veed, hvad der jo er tilstrækkelig bekendt, at i den meget utalte Kjøbstadkommission — som jeg i Dvrigt bedømmer paa en lige saa gunstig Maade som det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) — var det fortrinnsvis de Medlemmer, der ikke kunde betragtes som særlig udgaaede fra Kjøbstæderne, som holdt paa, at Krammærkerne skulde ophøre, hvorimod de fleste af de Medlemmer, der vare udgaaede fra Kjøbstæderne, holdt paa disse Märkeder; dette er vel bekendt og er meddelt mig af flere end eet Medlem. Ved denne Lov vil man nu gjøre Kjøbstæderne en Velgjerning og indbefomme deres Ønsker, men der kan jo dog ikke tænkes nogen større Modsigelse end at indsatte en Bestemmelse, som aabenbart er i Strid med de fleste Kjøbstæders Ønske. Og hvad Landet angaar, saa bemærkede det ærede Medlem, at Landet var led og led af disse Krammærkeder — disse, tror jeg, vare hans Udtryk — men hvorfor søge da Landboerne i saa stor Mængde, ja, i tusindvis til alle Kjøbstadmærkerne? Dette kan man dog ikke anføre som et Regn paa, at Landboerne skulde være lede og fede af dem. Lader os dog ikke ved Lovgivningen gribe ind i Folks Levevis, thi det er ikke dens Opgave. Ganske vist ere Krammærkerne nu bleve til noget Andet, end de oprindelig vare, og det er heller ikke længere den samme Trang til dem, som der oprindelig var. Nu have de udviklet sig til noget Andet og have faaet større Betsøg, og de have i deres nærværende Skikkelse maaske ogsaa en større Betydning end i den oprindelige. Jeg vil virkelig ikke haabe, at man for at faae de øvrige Paragrafer i Loven igjennem, vil gjøre Ende paa Krammar-